

Kong Olav fyller år

Hans Majestet Kongen bataljonens mange byer og fylles 76 år den 2. juli – og landsbyer. Forsyningsfolken NORBATT ønsker Kongen vil påse at vi får skikkelig mat tillykke med dagen og vil og drikke – heilnorsk kost sørgje for en verdig markering som skinkestek og spekekjøtt av dagen i messer og andre et bebudet. samlingssteder rundt om i * * *

Gjenapning av kirken i Ebel es Saqi

Bataljonsprest Harald Otto Aalvik forettet under åpningsgudstjenesten i Ebel es Saqis nyoppussede kirke.

Søndag 24. juni ble kirken i Ebel es Saqi gjenåpnet. Åpningen er et resultat av samarbeidet mellom norske FN-soldater og sivilbefolkningen i byen, og ble markert med en gudstjeneste for en nesten fullsatt kirke.

NORBATT, Harald Otto Aalvik, som har stått i spissen for oppussingsarbeidet, En gjeng av de soldatene som er stasjonert i Ebel es Saqi har vært medhjelpere – og resultatet ble altså presentert siste søndag i juni.

Det er feltpresten i

Forts. på side 13

UNIFILs "bilsak kyndige" sjekker nedslitte biler

— "NO DRIVING" — skiltet blir flittig brukt når replagstroppen hos NORMAINTCOY er ute på sine oppdrag. Egentlig består oppgaven i å inspisere de forskjellige avdelingenes kjøretøyer, men flere ganger har det vært nødvendig å reparere materiellet for man i det hele tatt kan inspisere det.

Det er kaptein Bjarne Skaug, sjef for replagstroppen, som forteller dette til Blue Beret. Troppen består av tre avdelinger. En inspeksjonsavdeling med mobile verkstedvogner, bergingsseksjon og våpenseksjon. Og det var den første gjengen Blue Beret møtte mens de var i full gang med inspeksjon av NEPBATT's kjøretøypark.

— Vi reiser nå rundt til de forskjellige avdelingene for å inspisere materiellet. Mindre reparasjoner kan vi foreta ute, men er det store mangler, må vi ta kjøretøyet med til verkstedet vårt i Tibnine.

IRISHBATT var de første som fikk besøk av inspeksjonsgruppen fra det norske verkstedkompaniet. Senere har de vært hos MEDCOY og NORAIR, og siste to ukene av mai var det altså NEPBATT som stod for tur.

Og arbeidspresset er stort, forteller mannskapene i gjengen fra NORMAINTCOY. Hos nepaleserne var det nødvendig med over 25 arbeidstimer på hvert eneste kjøretøy, for skikkelig inspeksjon var gjennomført.

— Hva er årsaken til den nedslitte bilparken?

— Det er en kombinasjon av flere ting. De dårlige veiene merker vi jo alle. Endel av materiellet er gammelt, og noen av kjøretøyene er neppe så velegnet for disse forhold. Vi kan jo også ta med momenter som høy virksomhet og at mange av brukerne er ukjente med sine kjøretøy.

Så inspeksjon er nødvendig. Og mannskapene i replagstroppen improviserer så

Sivert Håland og Oddgeir Ness iferd med en kjøretøynspeksjon.

"No driving" står det på lappen som Helge Sjursen har festet på denne bilen. Og det er hverken første eller siste gang en av biler har fått den "karakteren".

godt det lar seg gjøre. Det har blant annet vist seg nødvendig å mikse sammen to kjøretøyer slik at ihvertfall ett kan rulle og gå. Forebyggende arbeid er det også planer om, bl.a. i form av opplæring på kjøretøyene i Tibnine. Et arbeid som senere vil spare NORMAIN-

TCOY for mye arbeid.

Men imellomtiden går det slag i slag for replagene med inspeksjoner rundt i UNIFIL's avdelinger. Og selv om turene representerer mye og hardt arbeid, gir det de norske soldatene en sjelden anledning til å oppleve andre lands

soldater og de forskjellige måter de organiserer sitt feltliv på. Ja, skal vi dømme etter den lunsjen vi ble servert hos våre nepalesiske venner, skulle vi tro at eventuelle bakterier forlenget er brent opp av asiatisk kryddermat — også en ny ting for endel norske FN-soldater.

HUNDE-PATROLJENE ER NATTENS HERSKERE

Fra venstre: Ole Björn Harang Hansen med "Ferox", Hundetroppens daglige leder fenr Oddgeir Vike, og sjefen for Forsvarets Hundeskole, kapt Randulf Gimre.

— Jeg har hele tiden fått rapport hjem til Norge om at Hundetroppen fungerer bra. Jeg har nå med selvsyn kunnet konstatere at dette er riktig. Jeg vil gå enda lengre — jeg vil slå fast at karene har gjort en jobb langt over det man kunne vente under vanskelige forhold.

Det er sjefen for Forsvarets Hundeskole, kapt Randulf Gimre, som kommer med denne rosende omtale av "bikkje-gutta" til Blue Beret etter at han var på inspeksjon i Ebel es Saqi i forrige måned.

Forsvarets Hundeskole ligger ved Dröbak — skolen er administrert av Sjøforsvaret, fagpersonellet er fra Hæren, og Luftforsvaret er den største bruker av hundene som blir opplært ved skolen.

Men andre ord et eksempel på godt samarbeid uten hensyn til fargen på permuniformen. Skolen kom i gang høsten 1955, og den utdanner både bikkjer og bikkjefolk. Hvis en bikkje ikke er brukbar etter 7-8 måneders strev, gir man opp. Folket får ikke en slik sjanse grunnutdannelsen for hundeførere er på 7 uker.

En "doghandler" uten bikkje virker nærmest puslete og tafatt.

Med bikkje virker han noe bort i mot 7 meter høy. På patrulje og under demonstrasjon er kombinasjonen bikkje/mann et imponerende syn — de jobber sammen som en enhet — og man misunner ikke de stakkarne som har til oppdrag å infiltrere i vårt område og

V/korp Tarjei Iversen fra Oslo med hunden "Rex II" i angrep.

som blir innhentet av et slikt seksbent uhyre i nattens mulm og mørke.

En hundefører ("doghandler" på engelsk) må ha alle de gode egenskaper enhver soldat skal ha. I tillegg må han kunne dette med bikkjer — det betyr ikke minst at han liker bikkjer og har det rette laget med dem.

Kaptein Gimre er uten ord når han skal forklare gleden med å jobbe med hunder — det finnes ikke noe bedre på denne jord — ikke en gang fotball eller jenter tåler sammenlikning.

Hundetroppen i NORBATT er underlagt vaktgjengen til lt Walter Stunes. Daglig leder for bikkje-gutta er fenr Oddgeir Vike, en traust HV-mann fra Hoff i Vestfold. Fenr Vike avslutter sin tjeneste i denne måneden og reiser tilbake til Fedrelandet for å fortsette sin sivile utdanning.

NORBATT er den eneste bataljon innen UNIFIL som bruker patruljehunder i

tjenesten. Vi kan ikke opplyse om hvor mange Hundetroppen har anholdt etter at den som en av de første kom til Sør-Libanon — men det er altså — mange... Etter hva vi hører er DUTCHBATT blant de bataljonene som har fattet interesse for dette med bikkjer i patruljetjenesten.

De fleste av de 11 hundene i NORBATTs hundetropp er sjefere. Denne hunderasen har alle de gode egenskaper som kreves av en militærhund — i tillegg har den en robust pels som tilpasser seg både polarstrøk og ørken-klima. Hundene kan inndeles i tre kategorier: patruljehund, vakthund og minehund/sprengstoff søkehund.

Patruljehunden er den mest allsidige av disse kategoriene. Den "tar stand" som en fuglehund når den har kontakt. Når vindretningen er gunstig, kan den oppdage en infiltratør på 200 meters avstand. Den reagerer ellers

på ferske spor og på lyd. Den må kunne holde kjeft for ikke å röpe posisjonen og kanskje trekke ild på seg og sin herre og mester, og den er opplært til å "ta" folk i selvforsvar og for å hindre fluktforsøk.

En patruljehund overmanner personell ved å angripe i en arm og slenge vedkommende i bakken. Ligger man på ryggen i bakken uten å röre seg, vil man stor sett slippe fra det med mindre bitt-skader. Gjör man motstand – vil det helst

gå galt.

En mann med bikkje er til enhver tid avgitt til vaktgjengen i Naqoura for å forsterke vakholdet om natten. Bikkje pluss mann går sine enslige streifvakter midt på natten.

To av troppens hunder er typisk vakthunder som står i löypestreng foran steder som PX og ammunisjonslager. Bare en mann i denne verden kommer levende forbi en slik hund – hundeföreren selv.

Minehunder brukes til å

lokalisere miner. Hundetroppen har ikke lenger minehunder, men har trent opp en labrador-retriever som spreng-stoff-hund. Denne er til stor hjelp under kontrollarbeidet på f. eks. en sjekkpost. Hunden reagerer på samme måte på lukten av TNT eller annet sprengstoff som en narko-hund reagerer på hasj når man slipper den lös på en bil.

Hvis UNIFIL trekkes ut av Sör-Libanon, hva skjer da med bikkjene? Blir de avlivet?

Spörsmålet opprörer bikkje-Kapteinen. Han får stå i blikket og svarer:

– Aldri i verden – det blir i tilfelle over mitt lik! Ingen blir helt utlært i jobben, hverken bikkje eller mann. Disse bikkjene har fått det beste stell man kan tenke seg, og den erfaring de har tilegnet seg i tjenesten, er gull verdt for mobiliseringshäeren. Hvis de ikke blir dödsyke eller aldeles aldersstegne om mandatet trekkes ut – så skal de hjem. La det ikke være noen tvil om det.

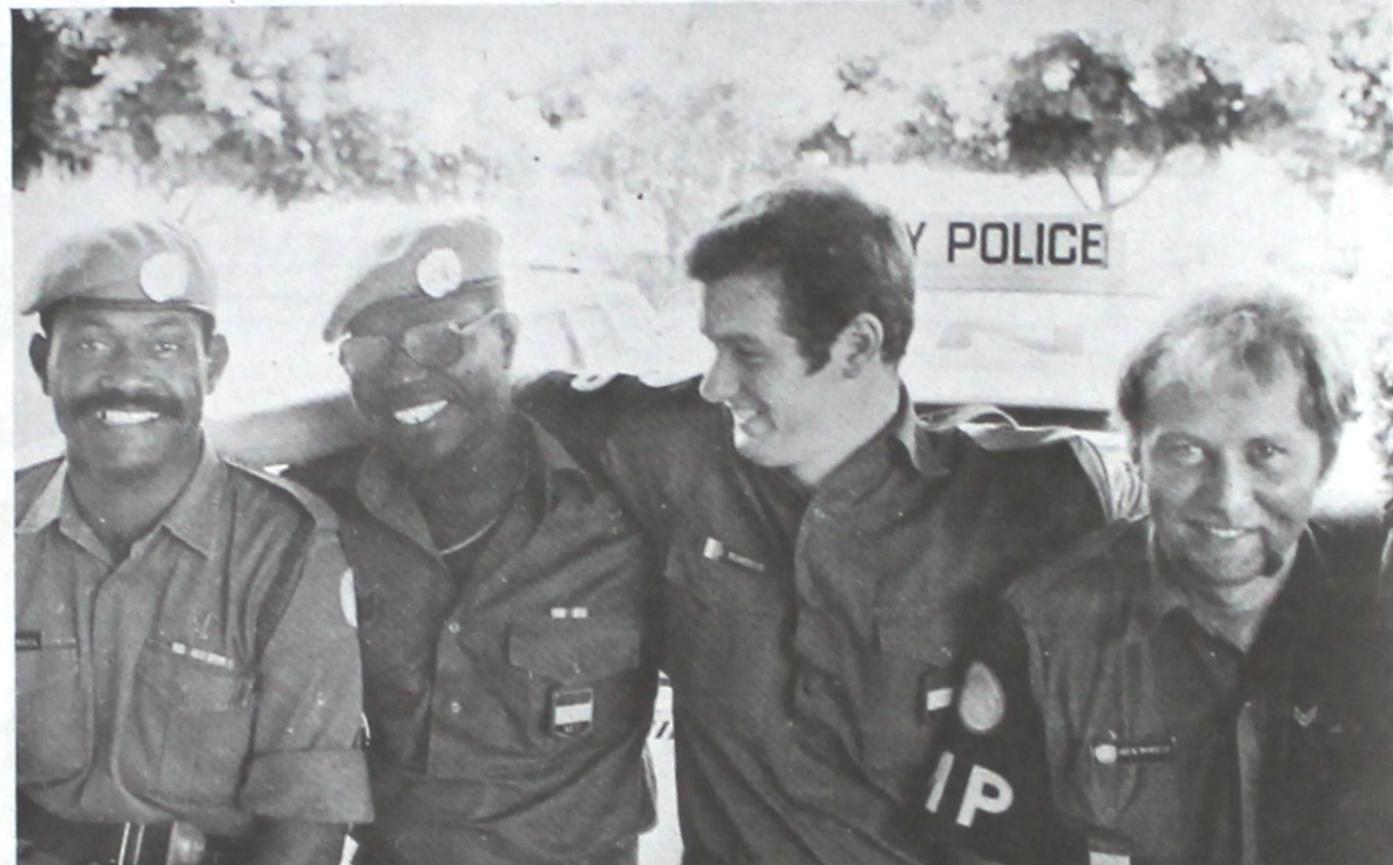
de holder oss i örene i Beirut

UNIFILs militärpoliti har sitt hovedkvarter i Naqoura. Det består av MP-soldater fra alle deltagende nasjoner i UNIFIL, og sjefen er nordmannen kapt K.J. Markussen. De enkelte bataljoner har egne MP-folk – IRISHBATT har så pass mange som tjue – uten at noen behöver försöke trekke konklusjoner av den grunn. MP HQ i Naqoura har i alt fire "utestasjoner", Nahariya, Metullah og Nathanya i Israel, samt Beirut i Libanon.

UNIFILs militärpolitistasjon i Beirut finner vi i förste etasje i hotellet Beau Rivage. Nå må vi ikke glemme at resepsjonen i Beau Rivage er i den såkalte "Ground Floor" – förste etasje er lengre opp i höyden.

Korporal Odd M. Mandelid utgjör det norske innslag i MP-patruljen i Beirut, en håndfast vestlending fra Askvoll i Sunnfjord kjörer verdensvant rundt på patrulje i Al-Hamra i en hvit stasjonsvogn like uforstyrret som hjemme i det tareduftende Askvoll. Alt mens hans passasjer fra Blue Beret skvetter höyt hver gang initiativrike libanesere forårsaker en av de tallrike "nære på – situasjoner". Mandelid bare flirer i bakkenbartene – etter to og en halv måned i den ville Beirut-trafikken har han ikke hatt et eneste trafikkuhell. Men "nære på-situasjoner" opplever han hver dag.

Det er ikke det å holde FN-soldatene i örene, eller ordenstjeneste, som det heter noe mer korrekt, som skaffer MP-stasjoner i Beirut mest

MP-folk i Beirut. Fra venstre: Sergeant Major Uraia D. Waqa, FIJIBATT, sjt Magatte Beye, SENBATT, korp Dennis O'Mahony, IRISHBATT, og vår mann korp Odd M. Mandelid fra Sunnfjord.

arbeid. I löpet av to og en halv måned har Mandelid bare hatt med to tilfeller av fyll å gjöre. Begge ganger var det Ola Dunk som var ute på livet. Og begge ganger hadde Mandelid vondt av sine landsmenn. Bråket skyldtes ikke vond vilje, men ukyndighet med hensyn til prisnivået i Beiruts fornöyelsesverden.

Storparten av de sakene

MP-stasjonen har med å gjöre, er trafikksaker. Ola Dunk kjörer ikke så mye bil i Beirut, men det gjör andre UNIFIL-nasjoner som er engasjert på forsyningssiden.

En beskjeden irlender, korporal Dennis O'Mahony fra Tredje Garnison av Militärpolitikorpset i Cork, er Mandelids väpenbror på patrulje og under eskortering

av forskjellige FN-bataljoners paymastere når de henter lönningsposene til sine folk i en bank i Beirut.

Sjef for MP-stasjonene i Beirut var sjt Magatte Beye fra SENBATT fram til 7. juni. Han ble da avlöst av Sergeant Major Uraia D. Waqa fra FIJIBATT. Sgt Maj Waqa har tidligere tjenestegjört ved MP HQ i Naqoura i fire måneder.

LEGEHJELP LENGST FREMME SPARER MANGE MENNESKELIV

Første linjes sanitetstjeneste er kort og godt sanitetstjeneste i første linje – ute i felten.

I de to verdenskrigene og i Korea-krigen fulgte dette en tradisjonell linje: en sanitetsmann eller en soldatkamerat klasket en enkeltmannspakke på den sårede, alle sårede ble etter en del smertefull venting hentet på bárer og fraktet bak til en hjelpeplass for sortering (prioritetslappe på haste-skader) og ny smertefull venting. Så bar det av sted med ambulanse til feltsykehuset. En såret soldat måtte regne med á komme innom både en og to hjelpeplasser før han fikk kyndig legehjelp. Den som ikke var direkte livsfarlig såret, måtte finne seg i á vente sist i køen.

Vietnam-krigen var noe av en revolusjon innen militær tenkning på feltet sanitetstjeneste. Her førte amerikanerne inn helt nye prinsipper i kampen mot Mannen med Ijáen: legehjelp til den hardt sårede helt fram i frontlinjen, øyeblikkelig infusjon med en blanding av saltvann og plasma-erstatte, og rask helikopter-transport bak til feltsykehuset og de ventende kirurger ved operasjonsbenken.

Resultatet var imponerende – ikke minst fordi amerikanerne fikk redusert tallet på sjokkpasienter. Sjokk er en tilstand amerikanerne gjerne omtaler som "The Great Killer", eller "Drapsmann nr. 1".

Det er stor forskjell på det medisinske begrep sjokk og det man i dagligtalen forbinder med sjokk. For á unngå innviklede medisinske defineringer, kan man noe lettvis si at blodtapet og/eller psykisk virkning forårsaker nedsatt blodsirkulasjon. Visse organer i kroppen får derfor ikke nok blod – og virkningen kan bli dramatisk, uten kyndig hjelp vil man stryke med.

Hurtig legebehandling, rask transport til sykehuset – og ikke minst direkte innføring i blodårene veske som kan erstatte blodtapet – er metoder som reduserer

Et utrykningslag foretar inkubasjon på en såret under øvelse. Fra venstre: bataljonslege maj John Marrable fra Oslo, sykevokter Tormod Hansen fra Bø i Vesterálen sykepleier fenr Ståle Godeseth fra Sandnes, og sjåfør Oddbjörn Larsen fra Grovfjord. Tannlegeassistent Per Arne Asbjørnsen fra Porsgrunn markerer den sårede.

risikoen for sjokk.

Den norske sanitetstjenesten ble imponert over de resultater amerikanerne oppnådde innen akutt-medisinen (akutt-medisinen omfatter også utrykningstjeneste i det sivile liv som katastrofehjelp, utrykning til trafikkulykker mv.) og satte seg grundig inn i de nye metodene.

Resultatet ser vi ikke minst i Sör-Libanon i dag.

La oss se litt nærmere på en sanitetsavdeling som opererer i fremste linje og som har tatt i bruk de nye amerikanske ideene – Sanitetstroppen i NORBATT i Ebel es Saqi er en slik avdeling.

Sanitetstroppen, NORBATT, består av 34 mann med bataljonslegen, maj John Marrable, i spissen: 3 leger, 2 sykepleiere, 1 tannlege og 1 veterinær som er befal, blant de resterende korporaler og menige finner vi bl.a. 12 sykevoktere og 8 sjåfører. Avdelingen er delt opp i 1 hygienelag, 2

utrykningslag (ett i Ebel es Saqi og ett i Ferdiss) pluss et tredje utrykningslag i reserve i Ebel es Saqi.

En tredjedel av troppen er rekapper – og noen av soldatene er hjelpekorpsmedlemmer hjemme i Norge.

Det er meningen at også Sanitetstroppen skal flytte ut av Ebel es Saqi i likhet med andre underavdelinger av NORBATT. Sykestua og storparten av troppen blir flyttet til Ferdiss mot slutten av NORBATT III, det blir stort sett bare et utrykningslag igjen i Ebel es Saqi.

Ebel es Saqi og Ferdiss er altså stedene man treffer gutta med Genferkorset på armen – men det finnes dessuten en ubemannet hjelpeplass i en av kirkene i Rachaiya el Foukhar. Utstyret et på plass slik at man kan sende et utrykningslag dit på øyeblikkelig varsel.

Sanitetstroppen disponerer fire ambulanser med plass til

fire bárer i hver. Sykestua har 8 senger med plass til reservesenger – det er to solide og romslige gauperom kloss ved.

Sanitetstroppen har gjort mye for á høyne beredskapen på sitt felt innen bataljonen. Utstyret ute i gevarlagene og på den enkelte OP et blitt kontrollert og komplettert. To mann fra hvert lag i geværkompaniene pluss Pi-troppen og Hundetroppen avsluttet ved månedskiftet et seks-dagers kurs hvor de fikk lære siste nytt i avansert førstehjelp, bl. a á sette sprøyter for infusjon i blodårene, stans av blødninger mv.

Gutta med Röde Kors-bindet på armen har en meget viktig og en ikke ufarlig jobb når det begynner á smelle. De har tidligere vist at de kan jobben sin – og den er de nödt til á gjøre ute i det åpne mens alle vi andre har krabbet inn i våre hull. Og de gjøre jobben.

Slikt skaper trygghet og tillit.

HAGLEVAKTER I BEIRUT

Alle har vel hørt om ambassaderåd Longvas "narrow escape" for noen måneder siden? Ikke det. Vel, en kort repetisjon: En dag mens Longva er ute i byen (Beirut) kommer to ukjente herrer helt inntil ham og stikker en maskinpistol opp i fjeset på ham. Longva skjønner at han skal kidnappes og jumper utfor en ganske høy murkant. Han ruller seg i dekning under en bil og slipper dermed unna. Maskinpistol-folket gir opp og stikker av. Longva pådrog seg et stygt beinbrudd og humper fortsatt omkring med stokk.

Men han er aldri mer alene i byen.

NORBATT holder ham nå med "haglevakt". To trauste og solide FN-soldater væpnet med pistol og AG-3 (AG-en er ladet med skudd i kammeret) avgis til ambassaden i Beirut til tre ukers tjeneste som body guard for Longva. De følger ham overalt i byen og skifter om å være sjåfør på bilen hans.

Tidligere i denne måneden var Viggo Aasan og Björn Boström fra Pi-troppen

haglevakter – de er nå avløst av Paul Stenhaug og Ivar Olsen fra Vaktlaget i NORBATTs stabskompani.

Haglevaktene bor på Beau Rivage-hotellet i Beirut, men har eget oppholdsrom på ambassaden.

– Longva er en meget sympatisk og hyggelig kar å ha med å gjøre – hans kontorbetjening er også folk vi har lært å sette pris på. Tre uker er alt for kort tid til å være haglevakt. Straks du er blitt lokalkjent i byen – fått et nærmere innblikk i

forholdene – og virkelig er kommet på bølgelengde med folket i huset – da må du kutte ut og reise tilbake til Ebel es Saqi, sier Viggo Aasan og Björn Boström til Blue Beret.

Og de føyer til at tjenesten i Beirut ikke alltid er en dans på roser. Det kan bli lange skift med 10-11 timers arbeidsdag, og turene til Innenriksministeriet og Televerket i den falangist-kontrollerte østlige del av byen er ingen hyggelig opplevelse. Haglevaktene har ærend dit flere ganger i uken og føler seg svært små når de skal gjennom "Svingen" -500 meter med ingenmannsland mellom den syriskkontrollerte og den falangistkontrollerte sektor. En dag de brakte bilen på verksted, ble det oppdaget et kulehull like bak bakdøren.

Når det gjelder ild fra håndvåpen, så smeller det mye mer i Beirut enn i Sør-Libanon. Ingen vet når bilen ble beskyttet, det smeller så ofte at det kan være vanskelig å finne ut om man skyter på andre eller en selv.

Aasan og Boström gir sine etterfølgere følgende råd:

Brems opp og hold god avstand hver gang dere kommer til en syrisk sjekkpost. Vent på å bli viftet forbi – det skjer straks de syriske vaktene oppdager CD-skiltene. Prøver dere å presse dere forbi – kan dere risikere å bli skutt...

Body guards i Beirut. Fra venstre: Viggo Aasan fra Narvik og Björn Boström fra Drammen.

VELFERDSINSPEKTOREN PÅ BESÖK

Velferdsinspektøren for Hæren, oberstløytnant Erling Eide, har besøkt den norske FN-styrken. Han har foretatt en rundreise til NORBATT N O R M E D C O Y og NORMAINTCOY og har blant annet klarlagt det behov den norske styrken har for velferdsmateriell.

Velferdstjenesten har utviklet seg kraftig den tiden den norske FN-styrken har vært i Syd-Libanon, og representerer idag viktig pustehull i tjenesten for mannskapene.

På bildet er velferdsinspektøren observert i samtale med mannskapet på Ludvigs bar i Ebel es Saqi. Vi kommer tilbake til hans besök i neste nummer av Blue Beret.

SELVBYGGERE I TIBNINE

NORMAINTCOYs leir har fått en ny tilvekst. Det dreier seg om Villa Arak, kompaniets første frittstående selvbyggerprosjekt i privat regi. Denne tomannsboligen ble oppført i et tempo og med en mangel på byråkratiske spissfindigheter

som ville fått enhver norsk husbankfunksjonær til å steile. Her er byggets foreløpige historie:

Ideen ble unnfanget en søndag tidlig i mai, av to til da entusiastiske teltboere, lt Bjørnar Einan og fenrik Jarle

Kjelling. Nå ble de med ett innbitte selvbyggere. Planene gikk gjennom i det lokale bygningsråd, oblt Haukås, mandag, og materialer ble rekvirert. Disse ankom onsdag. Da ble det første nabovarsel gitt, ved at undertegnede, som bor 4 meter unna, ble jaget ut for å lempe bygningsstein. I løpet av de nærmeste dagene reiste huset seg hurtig, og tilskuernes rá latter ble mindre og mindre hörbar. Blanding av sementen var forövrig betrodd vår paymaster, fenrik Sturla Sandsæther, som i det sivile er pösemaker, og således har erfaring i å lage skumle blandinger.

Da muren var kommet opp i skulderhöyde, gikk man over til taket, som selvfølgelig er av det norske slaget med höye gavler. Skikkelig takstein er dessverre mangelvare, så man nöyde seg med bölgeblick. Hele boligen var under tak den 16. mai. En del innvending arbeid, som maling, murpuss, flislegging av gulv etc., tok lenger tid enn beregnet, og innflytting skjedde ikke för i siste uka av mai.

Det endelige produktet er blitt meget imponerende. Hver av de to byggherrene har til rådighet et rom på ca 12 kvm, pluss at de deler et rom i midten på ca 10 kvm. Utsikten er upåklagelig,

gjennom store myggnett-kledde panoramavinduer. Beboerne er meget fornöyde. De eneste utgifter har vært til myggnetting, og stoff til kledning av deler av taket. Ellers er alt skaffet gjennom systemet, hvilket beviser at det UNIFIL'ske forsyningsystem ikke alltid er det tungrodde apparatet vi av og til mener det er.

Nevnes má også kjøkkenhagen foran Villa Arak, som forövrig ble sådd för huset ble bygd. Den inneholder visnok gulrötter, reddik, mais og andre interessante ting. Hvor mye som kommer opp, blir jo spennende á se.

Det eneste de fornöyde huseierene misliker, er tanken på å flytte fra herligheten. Rekap er under overveielse, men det blir jo likevel bare en utsettelse. De har i alle fall bestemt seg for selv á plukke ut hvem som skal flytte inn etter dem. Til slutt vil Jarle Kjelling gjerne ha fram at alle interesserte selvsagt kan komme og inspisere resultatet. Dette, presiserer han, gjelder særlig damene fra MEDCOY, som også tidligere har uttrykt interesse for prosjektet. Einan skyter her inn at de når de kommer, selvfølgelig vil bli servert husets spesialiteter, arak og libanesisk rödvin. Invitasjonen skulle herved være formelt overbrakt.

Jon Åsen

Imponerende byggverk "Villa Arak" med de stolte byggherrer på trammen. Fra venstre: fenr Jarle Kjelling og lt Bjørnar Einan.

Nijmeegen-skuffelse i Tibnine

Så ble det ingen tur til Nijmeegen-marsjen i Nederland for marsjglade mannskaper i Verkstedkompaniet i Tibnine. I lang tid hadde man planlagt en tur, og rundt 40 deltagere hadde meldt sin interesse. Treningen var godt igang, og det ble sökt om idrettspermisjon for dem som var tatt ut til á reise.

Men den gang ei. Tiltaket fikk ikke samme tilslutning på höyere hold som den hadde i Tibnine, og det så ut til at planen om egen deltagelse fra

NORMAINTCOY skulle gå i vasken.

Men i Verkstedkompaniet var man ikke rádlöse. Det ble foreslått at UNIFIL skulle sende en egen "delegasjon" som kunne representere FN-flagget under den beröimte marsjen i Nederland. FN-deltagelse er ikke noe nytt i denne sammenheng, f.eks. hadde NORBATT I en egen kontigent som deltok i marsjen.

Verkstedkompaniet

hadde planer om á alliere seg med sine naboer i DUTCHBATT, og på den måte sikre transport til tulipanenes land. Og organiseringen av en egen UNIFIL-kontigent var det også tilbud om at nordmennene i Tibnine ville ta seg av.

Men heller ikke dette van gehör hos de rette instanser. Så nå sitter det en del norske FN-soldater i Tibnine og er skuffet over at de ikke fikk sjansen til á delta i den styrkepröven som

en slik marsj representerer.

Og selv om mye godt kan sies om den norske FN-styrken og UNIFILs máter á legge forholdene tilrette for sine mannskaper på, er det klart at når man med entusiasme går inn for en slik oppgave, men ikke får sjanse til á realisere den – ja, da blir man skuffet.

Og den skuffelsen ble vi i Blue Beret bedt om á formidle med háp om at velviljen i slike saker vil være större ved neste korsvei.

reservedeler det

Arild Moen fra Oslo og Stein Kroken, Hamar i arbeid på NORMAINTCOYs radioverksted. Fra samme sted er det forøvrig Radio Scorpion gar på lufta.

Tre av Tinines Kokker med sitt berømte lunsjbord. Fra venstre Steinar Holmstedt, Oppdal, Ole M. Karlsen, Havoysund og Aage Klem fra Oslo.

VERKSTEDSTATISTIKK

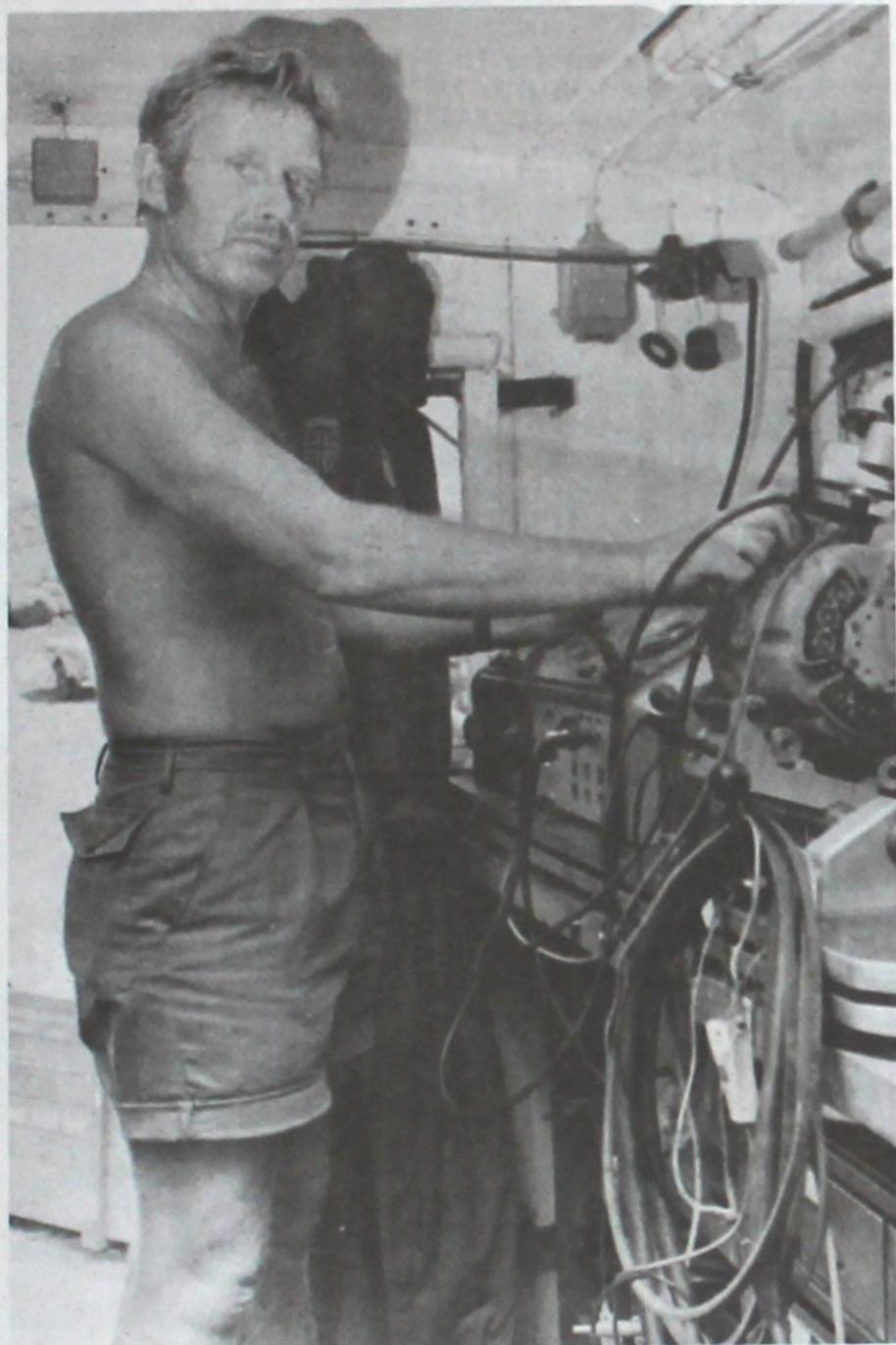
De tørre tall forteller at virksomheten ved NORMAINTCOY holder seg på et høyt nivå. Ser vi på månedsrapporten for mai – som var den siste tilgjengelig for Blue Beret – leser vi at for eksempel kjøretøyverkstedet hadde 151 oppdrag. Av disse ble 83 kjøretøy ferdige, mens 17 stod på grunn av mangel på reservedeler. Spesialverkstedet hadde 131 enheter til behandling – og på den sektoren står 34 enheter på grunn av den fortvilte reservedelssituasjonen.

Replagstroppen utførte 109 berginger og inspeksjoner, mens sambands – verkstede utførte 27.1 tillegg utfører sambandsfokene hos NORMAINTCOY forskjellige arbeid i andre bataljoner. For eksempel har man etablert relestasjon for helikoptersamband i DUTCHBATT og meldingsstasjon i French Engin Coy.

Men på ett område ikke tallene hos NORMAINTCOY imponerende. Det gjelder antall refselsler, det det bare har vært utdelt en hver i de to månedene vi fikk statistikk for. Og et slikt tall er man bare glad for i Tibnine.

Det norske verkstedkompaniet i Tibnine kjemper fortsatt for å holde hjulene igang på UNIFILs omfattende og etterhvert nokså nedslitte bilpark. De fleste av oss observerer vel at NORMAINTCOY både har veistandard og høyst forskjellige bruk av materiellet mot seg, men for tiden er det reserve deler som er det største problemet. Tungvint bestillingsprosedyre og usikkerhet omkring mandatfornyng har virket inn, så de norske verkstedfolkene har vært

Største problemet

Marin Giljamse fra Vestfossen i arbeid på bilelektroverkstedet.

Bjarne kvamme, Stig Dunfjell og Syein Skyseth på delelageret.

nødt til å improvisere i svært mange tilfeller.

Men hjulene holdes igang. Det samme gjør virksomheten i Camp Scorpion som NORMAINTCOYs leir like utenfor Tibnine blir kalt. Siste nytt fra feltlivet oppe i fjellbyen er Radio Scorpion som hver siesta og kveld sender nyheter og musikk ut til soldatene. Nyhetene som kommer gjennom NRKs utenlandssending blir tatt opp på bånd og videresendt. Besøkende blir intervjuet — sannsynligvis for å bevise at de har noe

fornuftig å gjøre — og kringkastingsledelsen i verkstedkompaniet lager også endel selvprodusert stoff til glede for lytterne.

Men ikke bare stoffet som blir sendt ut er egenprodusert. Det samme er senderen. Löytnant Per Saebö stod for innkjøp og bygging av sender og miksebord, og ved siden av dette er en kortbølgeomottaker for å ta inn Norge alt som som skulle til for at Radio Scorpion var en realitet.

Også andre ting har

blomstret i Tibnine siden tredje kontingent kom nedover. Fra å være en leir praktisk talt uten dekning mot eventuell ild er det nå bygget sheltere for samtlige i leir. Her som andre steder er det Damaskushelter som er blitt benyttet, en tyre som gir god dekning.

La oss tilsist i denne sparsomme rapporten fra verkstedkompaniets høyborg ta med noen ord om kokkene i Tibnine. — man kan få mye ut av lite råstoff, forteller de åtte kokkene. Og faktum er vel at nettopp kjøkkenper

sonellet i Tibnine har fått ord på seg for å være ansvarlig for et av UNIFILs beste kjøkken. Dette har igjen ført til at reisende i UNIFILs område gjerne passer på slik at lunsjtiden faller mens man er i nærheten av NORMAINTCOY. Slikt har selvsagt ringvirkninger og etter det Blue Beret forstår er dette en inspirasjon for kokkene til å beholde sitt gode navn og rykte. Og etter var smule prøvesmaking er det ingen ting som tyder på at matstandarden er for nedadgående.

Krigens gru

Tjenesten i NORBATT III har sine alvorligere stunder med overskyting, gaupe og diverse konfrontasjoner som i de fleste tilfeller løser seg opp uten at noen blir skadet. Likevel har vi det ganske

fredelig. Dagen før mandatfornyelsen kunne man imidlertid ta dette bildet fra NORBATTs A/O – en tydelig påminnelse om at man fortsatt befinner seg i et land som er i krig.

STÅLPLATER BERGER LIV

Fenr Thor Orbog fra Tömmervåg på Möre (til venstre) holder en solid tommeltott på stålplaten mens Tor Johansen fra Orje bolter den fast. NORBATT har fått nok 3 mm stålplater til å pansre 8-9 tárn, og disse to karene fra Pi-troppen er knipset mens de jobbet med 4-1a. Stålplater er lettere enn sandsekker – en 3 mm plate erstatter et lag sandsekker.

PRÖVEPARADE I SAQI

Endel av FN-styrkens mannskaper avslutter sine kontrakter for den offsielle medaljeparaden 13. juli, eller kan av forskjellige grunner ikke delta på denne.

Like fullt tilkommer de FN-medaljen, og rundt omkring har det vært kompanivise tilstelninger der medaljen er blitt overrakt.

På bildet er det löytnant Walter Stunes, löytnant Vidar Refvik og Idar Oppdöhl fra Stabskompaniet/NORBATT som får medalgen av fungerende kp-sjef Torleiv Dybvik.

jobben er transport service og sjauing

Bare Norge har ukentlig tilknytning til hjemlandet med militært fly – de andre kontingentene i UNIFIL bruker fly bare i forbindelse med rotasjonene. En ankomst og avgang av et digert Hercules-fly en gang i uken og 2-3 helikopter-landinger pr. dag fra Naqoura fem dager i uken på Beirut lufthavn, skaper en god del arbeid for bakkemannska-

pene.

Og bakkemannskapet, det er den norske del av MOVCON, Beirut, også kalt NORMOVCON som står for Norwegian Movement Control NORMOVCON står kommandomessig under MOVCON som er en fransk-dirigert affære. Når det gjelder Herc'en, er den underlagt Transportkontoret

ved Forsvarets overkommando.

Kapt Jarle Viken fra Namdal er sjef for NORMOVCON. Han er yrkesoffiser med 25 års tjeneste bak seg i Hærens transportkorps. Han har tidligere vært terminalsjef på Bardufoss, men har nå permisjon fra sitt tjenestested i Trondheim. Han har tre

korporaler til sin disposisjon, rekappen Jens Traberg fra Oslo, Ove Holden fra Trondheim, og Reidar Stamsö fra Gardermoen. Stamsö er utlånt fra NORBATT, men blir fast i Beirut fra 1. juli i år.

Foruten inn- og utlasting av gods fra Herc'en og helikopterene, er NORMOVCON et distribusjonsledd i postsystemet. Postsekkene fra SAS til Naqoura og post som skal til Norge med Herc'en eller SAS, tar MOVCON hånd om. Man samarbeider godt med postfolkene i NORBATT og står helt utenfor det libanesiske postsystemet.

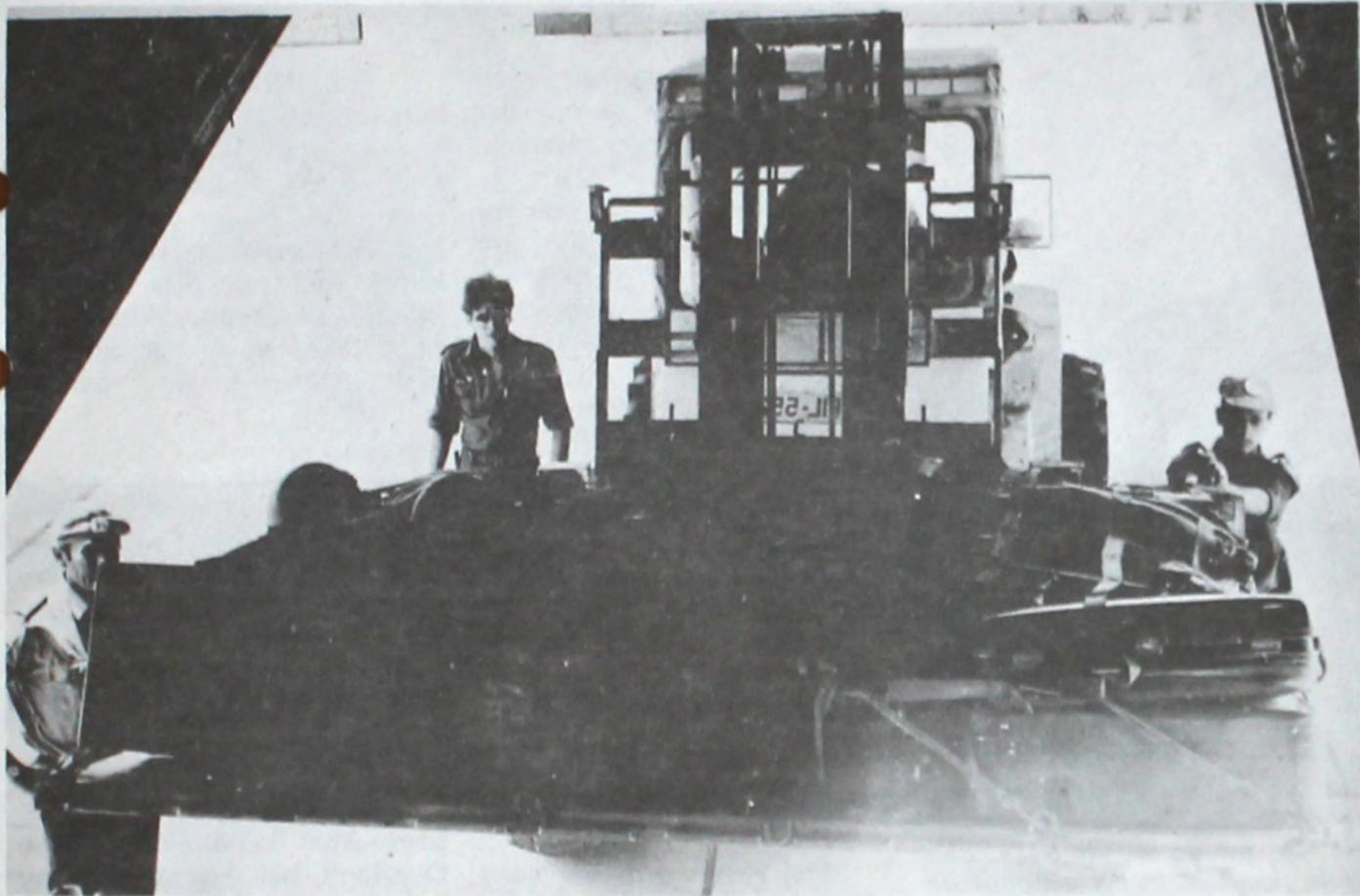
Nordmennene i MOVCON har kontor i en prefab på flyplassen, de har felles oppholdsrom med franskmennene. Forbindelsen med NORBATT og øvrige avdelinger innen UNIFIL holdes med et LBL radiosett på kontoret og et ekstra sett på kapt Vikens hotellrom på Beau Rivage.

Kapt Viken er den eneste norske offiser som bor på Beau Rivage. Dette skaffer ham en del ulemper, men det er en fordel i jobben at han bor så sentralt. Innbooking på helikopterene fra Beirut og i samband med Naqoura og innkvartering av norske FN-soldater i Beirut, er en del av jobben.

Kapteins ønskemål er at utstyr fra avdelingene som skal sendes hjem med Herc'en, blir meldt fra om en ukes tid i forveien. Da kan han få tid til å planlegge transportene bedre.

Ellers minner han om at alt gods som går med Herc'en, blir plassert på lastepaller og strammet til med wirenett. Det betyr at ting du sender hjem i posten må pakkes skikkelig.

Skal du på død og liv ha hjem noen flasker med blåbærsaft, eller hva det nå måtte være, så send det helst ikke i posten. Det ender i de fleste tilfellene med glasskår og skvulpene blåbærsaft (eller hva det nå måtte være) i lasten.

Innlastingen i Hercules-flyet er det rene sjauerarbeid. Fra venstre: Ove Holden, Jens Traberg og kaptein Jarle Viken.

Det er litt av hvert som går hjem til Norge fra FN-personell i Libanon. Korporalene Traberg (med ryggen til) og Holden sørger for at sakene blir skikkelig stuert i Herc'en.

FORSYNINGSSYSTEMET TÅLER KRIGENS KRAV

— Når man kjenner systemet og personene, er ikke FN's forsyningsapparat så tungrodd som folk flest sier, mener avtroppende S-4, maj Ornulf Holm.

— Den fredsbevarende tjeneste er selvsagt verdifull bare i seg selv — i tillegg har tjenesten i Sør-Libanon gitt meg som forsyningsoffiser erfaring som jeg ellers bare ville kunne ha fått i krig. Stort nærmere krig kan man ikke komme når man må ta hensyn til plutselige sperringer av tilførselsveier eller beskytning av disse. I planleggingen for tilførsler av proviant, fersk mat, drikkevann og drivstoff må man alltid sørge for å ha forskjellige alternativer klare som man kan ty til om den første planen klikker. Man må ligge langt foran i tidsskjemaet, og det gir en forsyningsoffiser trening som han aldri vil kunne få hjemme i Norge hvor hele systemet går på EDB.

Det er avtroppende S-4 ved NORBATT III, maj Ornulf Holm (51 år), som sier dette til Blue Beret. Maj Holm reiste hjem til Bergen i den nest siste uken av juni. Han har vært øvingsleder ved Fjordane HV-10, men får stort sett ikke mer tid der enn til å pakke flyttelasset for sin nye jobb som intendant ved HV-16 på Setermoen.

Maj Holm som har vært i Forsvaret i 31 år, kommer

dermed midt i smørøyet. Han er Tromsø-gutt og vil komme nært slekten — han har to døtre som er gift i Harstad og på innset lengre opp i dalen.

Hvordan har så denne velvokste major fått FN-systemet til å fungere? Ved å knakke diskret med slaashanske i skrivebordene i Naqoura eller ved å tårne sine én meter og nitti over folkene på den andre siden av disken?

Maj Holm er rekap — han kom til Sør-Libanon allerede den 14. september i fjor. Forsyningsystemet var da fortsatt under oppbygging. Han er siden blitt grundig kjent med systemet. Og han kjenner personene, ikke minst de norske, og da har det hele glidd til begge parters tilfredshet.

— Jeg vil gjerne berømme mine medarbeidere på forsyningsiden, uten deres vilje til å ta et tak uten hensyn til personlig komfort, ville det hele ha gått temmelig tregt. La meg til slutt ønske bataljonen alt godt, sier maj Holm.

Tidligere kaptein og paymaster i bataljonen, maj Overland, har overtatt som ny S-4.

Norges FN-Ambassadør

på besök

Den norske FN-ambassadør Ole Algård har besøkt Libanon. Under besøket ble det også anledning til å besøke den norske FN-styrken for at vår FN-talsmann skulle få et førstehåndskjennskap til hvordan vi organiserer oss.

Besøket i FN-styrken fant sted fredag 29. juni.

Fra side 1

Men også hjelp utenfra har man fått. Flere norske firmaer har blant annet bidratt med nødvendig materiell. Fra Jotun A/S har vi fått maling, Jordan Fabrikker har sendt koster og utstyr og belyningsarrangementet er kommet fra Hövik Lys.

Kirkegjengerne opplevt en gjenåpningsgudstjeneste både på norske og arabisk — noe som understreket det spesielle forhold den norske bataljonen har til de sivile i sitt område. Under

gudstjenesten ble det også overrakt en messinglysekroner som det første synlige resultat av en innsamling som er satt igang blant idretts og speiderrledere i Hardanger til beste for befolkningen i Syd-Libanon. Pengene er stilt til disposisjon for den norske FN-bataljonen som skal bruke dem til fellestiltak for sivilbefolkningen i sitt ansvarsområde.

Under innvielsesgudstjenesten var det hilsener fra befolkningen i Ebel es Saqi, fra kirkelige myndigheter i

Libanon og fra NORBATT's sjef, oberst Backer. Bataljonsjefen understreket i sin hilsen at denne prosjektet kunne stå som et symbol på hvordan FN-soldatene og sivilbefolkningen skulle arbeide sammen. Det ble også understreket at innvielsen er en manifestasjon på det gode forhold mellom sivile og FN-soldater.

Fra den norske bataljonens side ble det også overrakt en ikon som gave til Ebel es Saqi's gjenåpnede kirke.

Fra venstre er Fredrik Sonstebj, Oppegard og Arne Sandnes fra Stryn i ferd med å ta et tak for å gjøre kirken i presentabel stand.

Ingeniörinspektör med Ebel-medaljen

Ingeniörarbeidet som er utfört i NORBATT er fagmessig utfört. Det er gjort grundig arbeid for å skaffe

den nödvendige ilddekning, og det er ingen tvil om at de erfaringer vi kan trekke på feltarbeidssiden er nyttig for oss hjemme i Norge.

Ingeniörinspektören på vei ut i frisk luft etter å ha innsisert ett av de mange dekningsrommene han motte på sin runde i den norske bataljonens ansvarsområde.

Det var ingeniörspektören for Haeren, oberst I Eivind Grandhagen, som oppsummerte noen av sine inntryk på denne måten. Han besøkte de norske FN-styrkene i slutten av mai, og det var naturlig nok ingeniörarbeidet som ble viet spesiell oppmerksomhet under besøket. — Fagmessig sett er det ingen tvil om at arbeidet holder mål, spesielt dersom vi tar i betraktning de midler og den korte tiden som har vært til rådighet. På bakgrunn av bataljonens erfaringer kan man også slå fast at ingeniöroppsetningen ikke er for stor. Jeg vil nå ta med meg disse erfaringene hjem slik at fagmyndighetene er ajour, og jeg vil understreke betydningen av at

ingeniörarbeidet kommer tydelig frem. Av spesiell interess kan nevnes damaskus-sheltern som også er interessant for det norske forsvar, sier oberst Grandhagen.

Han fremhever ellers at den norske styrkens ansvar overfor sivil-befolkningen i området forsterker behovet på feltarbeidssiden.

Men ingeniörspektörens besök er også verdt å merke seg på en annen måte. Om det enn ikke har noe med "faget" å gjøre. Oberst Grandhagen er såvidt vites den förste gjest NORBATT har hatt som har gjort seg forkjent til å bære Ebel es Saqi-mdaljen. De foreskrevne tre ganger slet han seg opp og ned bakkene i Saqi's omegn, og som et synlig bevis på denne sporty innsatsen reiste han altså hjem med Saqi-marsjens medalje i kofferten.

MARSJMERKE — PRÖVEN

ble avviklet i Ebel es Saqi og Tibnine onsdag den 6. juni. Av 20 deltakere i Ebel es Saqi fullførte 16 i atskillige varmegrader. I Tibnine fullførte 3 av 10-12 deltakere.

De tre beste tidene i Ebel es Saqi hadde 1t Haugen, Kp B, med 3t-09 min. — 55sek., fenr Wiersdalen, Pi-troppen, med 3.13.20 og sjt Skjærpe, Kp A, med 3.16.20. Sistemann brukte 4.12.03.

Marsjmerket får du om du er i stand til å labbe avgårde tre mil med 11 kilos oppakning — gevær og bajonett inklusiv — innen 4 timer og 30 minutter.

MESSINGSKRUE TIL DEG?

Björn Per Hansens "French Connection" — han har en 1/4 toms messingkrue i kjede om halsen mens jenta hjemme i Norge bærer tilsvarende mutter om halsen — har vakt nyfiken interesse hos diverse damer hjemme i Norge som har fått tilsendt Blue Beret.

De skriver til sine kjære i Den norske FN-styrken og ymter frempå at systemet kanskje er verdt å prøve — de bærer gjerne en mutter dersom gullgutten i Libanon vil påta seg forpliktelsene ved å bære skruen.

Har DU — min venn — mottatt en slik henvendelse?

HAIKEPLASS

på Forsvarets faste Hercules-ruter mellom Norge og Libanon skal nå bli mulig for de av mannskapene som har fridager. De plassene som står til disposisjon skal fordeles på de fire norske avdelingene i UNIFIL, men det er viktig å understreke at om man får plass en vei betyr ikke dette at man er sikret også returen.

'Force Commander' besøker NORBATT

— Jeg vil gjerne nytte denne noe sjeldne anledning til å uttrykke ikke bare min anerkjennelse, men også lykkønskninger fra general-sekretæren og hans sekretariat i New York for det meget gode arbeid dere alle har gjort under temmelig ekstreme vanskelige forhold. Alle er klar over situasjonene som har utviklet seg — særlig i Chebaa, men også i Kafer Chouba, Hebbariye og her i Ebel es Saqi fra tid til annen. Vi er alle glade og takknemlige for deres innsats, og vi håper dere vil fortsette i den samme ånd i de månedene dere har igjen her i Sør-Libanon.

Det var UNIFILs Force Commander, generalløytnant E.A. Erskine, som sa dette via RADIO NORBATT, i en hilsen til karene i NORBATT under en inspeksjonstur i det norske ansvarsområde den 8. juni i år.

General Erskine ble ledsaget av sjefen for NORBATT, oberst Zacharias Backer og hans kompanis-

General Erskine som interessert tilskuer på "Festningen", Pi-troppens nye leir nord for Ebel es Saqi. Til øvenstre oberst Zacharias Backer og bak ham major Finseth (med solbriller) og sjefen for Pi-troppen, Lt Eikeland.

jefer, majorene Emil Finseth (St. Kp.) Sigurd Hellström (Kp A), og Viggo Vang (Kp B). Inspeksjonene ble konsentrert omkring observasjonspostene og

stillingene i det norske opp til for å løse oppdraget, han understreket i samtale med bataljonssjefen viktigheten av å vise en fast holdning og å gi partene lik behandling.

Generalen viste stor interesse for den spesielle taktikk nordmennene har lagt

— LUFTENS ENGLER —

Den eneste nasjon i UNIFIL som har ukentlige flyvninger på Beirut med militærfly er Norge. De andre nasjonene bruker fly bare under rotasjonene.

Herc'en kommer og går, traust og trofast, akkurat som "gamle Dampen" som en viss vestlending synger om. Disse luftens engler ombord sørger for at vi får jevnlig med post og forsyninger, og de svipper godtfolk både til og fra Libanon.

Følgende crew er avbildet ved Herc'en på Beirut lufthavn — fra venstre: Oblt Scheie — flyver, kapt Bjerke — maskinist, kapt Røseth — loadmaster, kapt Dalen — crewchief, kapt Heyerdahl — flyver, og kapt Imsgar — navigator.

RADIO NORBAT LOKALSENDER I SOR

Det var noe spesielt med dagene 6, 7 og 8. juni i NORBATT. Da kunne alle mann glede seg over egen norsk radiosending noen timer i siesta-tiden – og rundt på de flate hustak i Ebel es Saqi og omliggende

byer og landsbyer lå solbrente soldater og lyttet til musikken og hilsningene.

Og NORBATTs svar på kringkastingssjef Torolf Elster, sambandssjef/kapt Arnulf Moe-Jacobsen, vandret

omkring med et stort smil og fjernt blick. Han hadde delt opp troppen sin i sju puljer, og hver pulje fikk ansvaret for sendingen på sine respektive dager.

lokalsenderens

rekkevidde rakk ikke ut over eget A/O slik at det oppstod ikke problemer med store naboer hverken hist eller her. Og general Erskine sendte sin hilsen til de norske soldatne via RADIO NORBATT den 8. juni.

Sambandssjef Arnulf Moe-Jacobsen, Norbatts svar på kringkastingssjef Torolf Elster, foran mikrofonen til RADIO NORBATT. De som tårner seg over ham er fra venstre: Björn Risa, korporal Terje Gaarden, fenn Roar Gustavsen.

Men akk og ve – senderen bröt sammen. Et skred var imidlertid satt i gang – dette var en sak som ikke lot seg stoppe. NRK hadde hört om saken og hadde oppfordret folk hjemme om å sende hilsninger til Radio NORBATT som igjen ville la dem gå ut over eteren. Kapt Moe-Jacobsen fikk flere slike skriftlige hilsener som tidligere bare hadde kommet inn innen bataljonens A/O.

I skrivende stund hadde vår lokale kringkastingssjef påny fått på seg sitt brede smil: Ny sender er på vei ned med fly – forsyningsgutta på sambandssiden hjemme i Norge gjorde en vri!

Skal vi så spå at når dette nummeret er "på gata", så ligger FN-Ola påny oppe på taket – slikker sol og lytter henført til RADIO NORBATTs musikk og hilsninger?

FN skylder oss 60 mill. kroner

FN har ikke ord på seg for å være en god betaler. FN skylder fortsatt 60 millioner kroner på en regning på opp til 80 millioner kroner – norske myndigheter har mottatt bare i underkant av 20 millioner kroner for innsatsen i Sör-Libanon. Norge har dessuten til gode adskillige millioner kroner for tidligere FN-innsats.

Forutsetningen for å stille en vaktstyrke til rådighet i Libanon er at

omkostningene ikke skal belaste det ordinaere forsvarsbudsjett. Stortinget har derfor gitt 205 millioner kroner til innsatsen i Libanon som tilleggsbevilgning. Fram til 1. mai i år var det brukt 150 millioner kroner av disse pengene.

Norges økonomiske krav til FN gjelder lønninger, personlig utstyr, avløsningstransporter, medisinsk utstyr, bruk av helikopter og avskrivninger på materiell.

Journalistgruppe til FN-Styrken

Siste uken av juni hadde den norske FN-styrken besök av en gruppe på ti norske journalister. Journalistene var invitert av FOs press og informasjonsavdeling og omfattet besök i alle de norske avdelingene i Syd-Libanon.

Det var lagt vekt på at lokalaviser med heller små ressurser skulle få sjansen til å komme nedover og utvalget falt på Sör-Varanger Avis, Nordlands Fremtid,

Arbeideravisa, Sunnmörsposten, Dagen, Farsunds Avis, Varden, Samhold/Velgeren, Ostlandets Blad og Demokraten.

Nå má det nok sies at etter alt som har vært skrevet om norske FN-soldater er kanskje ikke journalister de mest populære hos styrken, men vi háper selvsagt at journalistene ved selvsyn fikk se hvilken oppgave vi gjør og forsöke å formidle dette videre til sine lesere.

NORAIR TAR NED ROTOR- BLADENE

Fakta om NORAIR

o NORAIR er Luftforsvarets bidrag til UNIFIL.

o NORAIR har 15 måneders innsats bak seg.

o NORAIR har pr. 24. juni 1979:

o fløyen 2.101 flytimer

o utført 1.778 oppdrag

o fløyen 7.360 passasjerer

o utført 119 ambulansflyvninger (Medevacs)

– Det er vemodig å måtte reise. Vi har fått en fin og sammensveiset gjeng – både administrativt og sosialt – og vi skulle ønske vi kunne fortsette å være her. Noen har uttrykt det slik at når vil reiser blir det som den ene veggen i MEDCOY raser sammen – jeg tror det er mye i det. På den annen side må vi bare bøye oss for de harde facts som er at Luftforsvaret har en relativ stor avgang av flyvere til det sivile – man har mer bruk for oss hjemme. Jeg tror våre italienske kolleger vil gjøre en god jobb – de virker meget motiverte, har fint vedlikehold, og ligger langt fremme rent teknisk. Jeg tror det skal gå bra, sier sjefen for NORAIR i Naqoura, maj Kjell Østnes, til Blue Beret.

NORAIR består for tiden av 25 mann, full styrke

er 28 mann. I praksis betyr det at avdelingen har fire flybesetninger til 3 helikoptere. Tjenesten er hard og krevende, men gir rikelig med fritid hvor karene slapper av i solen. Også Luftforsvarets menn er glade i sol og reiser – FN-tjenesten i Sør-Libanon er meget populær.

Etter opplysninger fra det italienske forpartiet, vil våre NOTA-allierte i syd stille med 40-50 mann og 4 helikoptere. De har en rekke problemer som må løses – de må pügge mer engelsk, og de må skaffe seg det automatiske radaridentifikasjonsutstyr til sine helikoptere – det krever israelerne for å tillate overflyvning på deres område.

Det var først meningen at italienerne skulle overta ved mandat-fornyningen den 19. juni – men det lot seg

overhodet ikke gjennomføre. Månedskiftet juli/august er nevnt som nytt tidspunkt, men maj Østnes regner med en lengre overlappingsperiode slik at sikkerheten blir på topp.

Det er ganske krevende å være helikopter-flyver i Sør-Libanon. Høy temperatur nedsetter helikopterets effektivitet betydelig, det er vanskelig å navigere i et landskap hvor den ene fjelltoppen ser nøyaktig ut som den andre, og det er ganske intens flyaktivitet på strekningen Beirut-Jerusalem. Det siste krever at radioprosedyren går på flytende engelsk. Det er intet problem for norske flyvere som er utdannet i USA.

Å fly i et krigsområde gir alltid et element av usikkerhet. De to daglige rutene Naqoura-Beirut går alltid noen nautiske mil fra land – utenom rekkevidde av klåfingrete unggutter med Kalashnikov. "Melkeruta" har bare gått til Tibnine i den siste tiden. Da NORAIR hentet en skadd fotballspiller til felthospitalet den 25. juni, var det en hel måned siden et helikopter landet i Ebel es Saqi.

Helikoptern er blitt beskyttet fra bakken. Bl.a. ble det funnet kulehull i rotorbladene etter en tur den 25. mars ved Naqoura – men flyveren merket ikke at han ble beskyttet.

Og det vil jo helst gå bra, mener flyverne som helst tenker på og snakker om hyggeligere emner.

Praten går lystig i solveggen utenfor vaskerommet. Fra venstre: Kapt Jarle Olsen, kapt Jon Kristianson, kapt Edmund Karlsen (med avis), maj Dag Andersen, fmr Kjell Martinsen (lengst bak), lt Thorbjörn Mortvedt, og lengst til høyre sjef NORAIR, maj Kjell Ostnes.

FN-gutta med veteranforening?

De 2000 norske FN-soldatene som har gjort tjeneste i Libanon, har nå startet sin egen veteranforening.

Formålet er ikke bare å samles om gamle minner, men også å samle inn

klær og skolemateriell til sivilbefolkningen i det FN-kontrollerte området.

Kameratskapet i FN-styrken var helt spesielt. Befal og menige bodde og jobbet sammen 24 timer i

døgnet. Derfor er både befall og menige gått sammen i Libanon Veteraners Forening, forteller eks-menig Terje Thomassen (22). Sammen med kaptein Kåre Breidablikk, også han fra Kongsberg, har han tatt initiativet til den nystartede

foreningen.

I løpet av de nærmeste ukene vil vi annonsere i Osloavisene for å samle flest mulig av dem som ønsker å bli med i veteranforeningen, melder VG.